

Αιώνια Φλόγα
(Η ιστορία του Ντέιμεν)
Ένα σύντομο διήγημα
της Άλισον Νόελ

“Eternal Flame” by Alyson Noël.
Copyright © 2010 by Alyson Noël, LLC. By arrangement with the author.
All rights reserved.

Για την ελληνική μετάφραση:

© Ντίνα Καρύδη, 2010
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2010

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
Για αναγνώστες με απαιτήσεις

www.psychogios.gr

«Τη στιγμή που άκουσα την πρώτη μου ιστορία αγάπης άρχισα να σε αναζητώ δίχως να γνωρίζω πως πορευόμουν στα τυφλά. Οι εραστές δε συναντιούνται κάπου, τελικά. Βρίσκονται ο ένας μέσα στον άλλον από την αρχή». – Ρουμί

Παρίσι 8 Αυγούστου 1608

Γέρνω πίσω στο κάθισμα με τη βελούδινη επένδυση και κλείνω τα μάτια μου στον ήχο των οπλών που χτυπούν με δύναμη τους λιθόστρωτους δρόμους. Το ρυθμικό ποδοβολητό είναι απόλυτα συγχρονισμένο με τον ορυμαγδό των τροχών της άμαξας και βγάζει έναν ήχο το ίδιο γλυκό με όλες τις συμφωνίες που έχω ακούσει.

Είναι ο ήχος της απόδρασης.

Ο ήχος του αποχαιρετισμού.

Ένας ήχος που με καθησύχαζε πάντα στο παρελθόν προσφέροντάς μου την απαραίτητη εγγύηση ότι οι ανεπιθύμητες ερωτήσεις και οι υποψίες των καινούργιων μου γνωστών σύντομα θα διαλύονταν, και θα μου επέτρεπαν μια σύντομη ανάπαυλα σε μια καινούργια τοποθεσία πριν αρχίσω πάλι να μετακινούμαι.

Είμαι τσιγγάνος...

Νομάς...

Αγύρτης...

Περιπλανώμενος...

Είμαι κάποιος που περιφέρεται αδιάκοπα, αν και όχι πάντα από επιλογή. Τα πράγματα που οι άλλοι θεωρούν δεδομένα – μια μόνιμη διεύθυνση, μια μεγάλη οικογένεια, μια ομάδα από αγαπητούς και έμπιστους φίλους– δεν είναι για μένα.

Έχω ξανακάνει αυτό το λάθος και πήρα το μάθημά μου με τον δύσκολο τρόπο. Είχα πείσει τον εαυτό μου ότι δεν πειράζει να μείνω, να εγκατασταθώ κάπου, μόνο και μόνο για να ξυπνήσω μέσα στη μέση της νύχτας από τη φωτιά των πυρσών, την απειλή των σπαθιών και την ολοένα αυξανόμενη υστερία ενός πλήθους που το καθοδηγούσε ο φόβος.

Ένα λάθος που δε θα ξανακάνω.

Μαζεύω την κουρτίνα με τις χρυσές μπορντούρες και τις φουντίτσες και τη σπρώχνω στην άκρη κρυφοκοιτάζοντας έξω από το τετράγωνο παραθυράκι. Παρατηρώ τον νυχτερινό ουρανό. Είναι τόσο

σκοτεινός, τόσο εκθαμβωτικός, τόσο γεμάτος από κεντίδια λαμπερών άστρων, που μου φέρνει στο νου την κοσμηματοθήκη της Ντρίνα: μία τεράστια πυξίδα με επένδυση από μετάξι, η οποία ξεχείλιζε από την καλύτερη συλλογή πολύτιμων λίθων που θα μπορούσε κάποιος να αγοράσει.

Το μυαλό μου γεμίζει από τη σκέψη της. Τα φλογερά κόκκινα μαλλιά της, το υπόλευκο δέρμα της, τα εντυπωσιακά σμαραγδένια μάτια της και το παγερά άγριο χαμόγελό της συνθέτουν μια τόσο εκπληκτική, τόσο σαγηνευτική ομορφιά που εδώ και χρόνια, αιώνες μάλλον, μου φαινόταν αρκετή.

Αλλά όχι πια...

Τώρα, η μοναδική μου ελπίδα είναι να απαλλαγώ από το παραμικρό ίχνος της.

Να υποβιβάσω την κοπέλα με την οποία πέρασα το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου σε μια ανεπαίσθητη, μακρινή ανάμνηση που θα προτιμούσα να σβήσω.

Αν και, για να είμαι δίκαιος, δεν είναι η Ντρίνα αυτή που άλλαξε. Τα χρόνια περνούσαν, αλλά εκείνη παρέμενε ίδια και απαράλλαχτη. Δε διέφερε σε τίποτε από το νεαρό κορίτσι που, πριν από πολλά χρόνια, θα 'λεγα αιώνες, έσωσα από το ορφανοτροφείο.

Ζηλόφθονη...

Κτητική...

Άπληστη...

Το ενδιαφέρον της μονοπωλεί ένα πλήθος από τόσο βαθιές ανάγκες και απαιτήσεις που φαίνεται ότι δεν έχουν τέλος, ενώ κρατά το πιο αδηφάγο κομμάτι της όρεξής της αποκλειστικά για μένα.

Και ενώ είναι αλήθεια ότι κάποτε την επιθυμούσα κι εγώ, τελευταία δεν μπορώ να αισθανθώ το ίδιο.

Η άμαξά μου στρίβει προς τα δεξιά, αλλά η θέα δεν αλλάζει. Παραμένει σταθερή και αιώνια, σαν και μένα.

Ο ήλιος ανατέλλει και δύνει με συνέπεια, ενώ το φεγγάρι και τα αστέρια λάμπουν δυνατά όπως τη μέρα της γέννησής μου πριν από διακόσια περίπου χρόνια – ένα φυσικό φαινόμενο που θεωρώ δεδομένο, χωρίς να αφιερώνω ποτέ χρόνο για να εκτιμήσω το αληθινό, επαναλαμβανόμενο θαύμα που κρύβεται πίσω του.

Είναι ένα μειονέκτημα από τη μεριά μου, που ελπίζω να διορθώσω όταν απελευθερωθώ απ' αυτό το μέρος.

Ο οδηγός μου μετριάζει το ρυθμό, σημάδι ότι πλησιάζουμε, και άθελά μου αναρωτιέμαι αν κάποιος από τους καλεσμένους της αποψινής δεξίωσης, κάποιος από τους υποτιθέμενους φίλους μου, θα

παρατηρήσουν ότι έχω αλλάξει· ότι δεν είμαι πια ο ίδιος – κατά κοινή ομολογία, ο ματαιόδοξος και επιφανειακός άνθρωπος που όλοι ξέρουν.

Κάτι έχει αλλάξει, κάτι που δεν μπορώ να προσδιορίσω απόλυτα. Είναι λες και ο τρόπος που έκανα κάποια πράγματα, που έβλεπα κάποια πράγματα, ο τρόπος που δρούσα δεν αποδίδει πια. Και δεν έχω άλλη επιλογή από το να προχωρήσω στο μοναδικό πράγμα που είμαι επιφορτισμένος να ανακαλύψω – όποιο κι αν είναι αυτό.

Το μοναδικό, φευγαλέο, απροσδιόριστο πράγμα που έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία από οτιδήποτε έχω γνωρίσει ως τώρα.

Όπως η λάμψη της αποβάθρας καλεί το ναύτη να πιάσει λιμάνι, έτσι κι αυτό με ωθεί να προχωρήσω προς τα εμπρός· με κάνει να γαντζωθώ στην ελπίδα.

**

Τα άλογά μου χλιμιντρίζουν και χτυπούν τα πόδια τους με δύναμη πάνω στο λιθόστρωτο – ένδειξη ότι πρέπει να τραβήξω την κουρτίνα μου, να περάσω βιαστικά το χέρι μου πάνω από τα μαλλιά και το γιλέκο μου, να βάλω στην τσέπη το μικρό δέμα που έφερα για την οικοδέσποινα, να κάνω νεύμα στον οδηγό μου και να προχωρήσω προς την είσοδο, επαναλαμβάνοντας σιωπηλά:

Antio...

Arrivederci...

Au revoir...

Auf Wiedersehen...

Λέξεις που έχω πει τόσες φορές, σε τόσες γλώσσες, που λογικά θα έπρεπε να τις προφέρω με μεγαλύτερη ευχέρεια τώρα.

Και μολονότι έχω πολύ καιρό να έρθω στο Παρίσι, σε μια προσπάθεια να μην προκαλέσω αδικαιολόγητες υποψίες σχετικά με την πηγή του πλούτου μου ή την εμφάνισή μου, που δεν αλλάζει, και δε γερνάω ποτέ –οι δύο αναπόφευκτες ερωτήσεις που πυροδοτούν πάντα τη φυγή μου– τον τελευταίο καιρό διαπιστώνω ότι είμαι νευρικός, πλήττω, λαχταρώ να προχωρήσω προς αυτή την ανείπωτη μοίρα που σίγουρα με περιμένει.

Ένας υπηρέτης με στολή ανοίγει την πόρτα και με υποδέχεται σε ένα σπίτι τόσο επιβλητικό σε μέγεθος και πολυτέλεια, που θα μπορούσε άνετα να φιλοξενήσει χίλιους ευγενείς. Λίγο πριν προχωρήσω στο αστραφτερό μαρμάρινο πάτωμα όπου θα εμπλακώ σε ένα χορό από νεύματα, χαμόγελα και φιλιά στα δυο μάγουλα εκτελώντας το είδος των χαιρετισμών που εύκολα ξεχνιούνται, όμως επιβάλλονται πάντα σε τέτοιες περιστάσεις, κοντοστέκομαι για μια στιγμή για να ρουφήξω την ενέργεια. Συντονίζομαι με την κακοφωνία

που επικρατεί στο μυαλό του καθενός κρυφακούγοντας τις πιο προσωπικές σκέψεις τους, προτού τις απομονώσω και εστιάσω στην οικοδέσποινα που βλέπω στην άλλη άκρη της αίθουσας.

Πρόκειται για μια γυναίκα με κραυγαλέο ντύσιμο, επικριτική, υπερβολικά επιρρεπή στο κόκκινο κρασί και με προτίμηση στο πιο κακοπροαίρετο κουτσομπολιό. Μόλις την κοιτάζω, μόλις ακούω τα κακεντρεχή λόγια που ηχούν μέσα στο μυαλό της, αναρωτιέμαι γιατί κάποτε πίστεψα ότι ήταν φίλη μου.

Ακουμπώ το μικρό βελούδινο κουτί στα άπληστα δάχτυλά της και γονατίζω μπροστά της, γνωρίζοντας ότι το λάγνο βλέμμα της οφείλεται τόσο στο ακριβό κόσμημα με λαμπερά πετράδια που της αποκαλύπτεται με το άνοιγμα της κομψής βελούδινης θήκης όσο και στην πρόσφατη εργένικη ιδιότητά μου, κάτι που δεν έχει περάσει απαρατήρητο.

Τίποτε που δεν μπορεί να διορθωθεί με μια βιαστική αλλαγή στις θέσεις των συνδαιτυμόνων, σκέφτεται και μου απευθύνει γρήγορα ένα ραδιούργο χαμόγελο. Βλέπει πάντα το ίδιο όταν με κοιτάζει – μια αστείρευτη πηγή γοητείας, πλούτου και ομορφιάς που είναι αποφασισμένη να χρησιμοποιήσει προς όφελός της. Έχει ακούσει τις διαδόσεις για την αδυναμία μου στα όμορφα και πρόθυμα νεαρά πλάσματα και με βάζει να καθίσω δίπλα στην Ντάφνι, μια ελκυστική μελαχρινή. Τα μάτια της, που τρεμοπαίζουν, και το ναζιάρικο γέλιο της θα ήταν αρκετά για να με ψυχαγωγήσουν οποιαδήποτε άλλη βραδιά. Όχι απόψε.

Όσο ευπαρουσίαστες κι αν είναι οι νεαρές, ελεύθερες γυναίκες, δεν υπάρχει ούτε μία ανάμεσά τους που να μπορεί να κρατήσει έστω και στο ελάχιστο το ενδιαφέρον μου.

Παρ' όλα αυτά, απελευθερώνομαι από τη δίνη του μυαλού της οικοδέσποινας και εστιάζω στην Ντάφνι – τη χαιρετώ και της χαμογελώ μηχανικά, συγχρονίζοντας άψογα τις πνευματώδεις ατάκες μου, σαν ηθοποιός σε ένα έργο με καλογραμμένο σενάριο. Διασκεδάζω παρακολουθώντας πώς το χέρι της αγγίζει τυχαία δήθεν το δικό μου –τριάντα επτά φορές μέχρι στιγμής!– ενώ μετράω τα πιάτα του πλούσιου γεύματος που απλώς σκαλίζω – μέχρι τώρα έχουν περάσει τέσσερα, συμπεριλαμβανομένης της σούπας. Γνωρίζω ότι με κάθε πιάτο που απομακρύνεται πλησιάζω όλο και πιο κοντά στον αποχαιρετισμό. Στον πραγματικό λόγο που βρίσκομαι εδώ.

«Monsieur...»

Η φωνή με αποσπά από τις σκέψεις μου. Ο ήχος της είναι τόσο απαλός, τόσο μελωδικός, τόσο λυρικός, που με κάνει να ανατριχιάσω.

«Monsieur...» επαναλαμβάνει εκείνη, ενώ η δική μου φωνή διαλύεται πάνω στη γλώσσα μου. Δεν έχω ξαναδεί ποτέ τόσο γαλάζια μάτια, τόσο χρυσαφένια μαλλιά, τόσο απαλό, μεταξένιο και δελεαστικό δέρμα. Θα έδινα τα πάντα για να ακουμπήσω πάνω του.

Δεν έχω ξαναδεί ποτέ κάτι τόσο υπέροχο όπως αυτή...

«Pardon...» Κάνει μια υπόκλιση και τα μάγουλά της παίρνουν την πιο όμορφη ροζ απόχρωση, ταυτόχρονα δε πηγαίνει μερικά βήματα πιο πίσω. Περνάει τη σιωπή μου για αυταρέσκεια, αλαζονεία και έπαρση και, ρίχνοντας μια ματιά στη ραφή των ρούχων μου, στη λάμψη των κουμπιών μου, στη γελοιωδέστατα ακριβή ενδυμασία μου, με κατατάσσει στον τύπο του σνομπ που δε θα καταδεχόταν ποτέ να απευθύνει το λόγο σε κάποια τόσο παρακατιανή.

«Pardon... moi...» λέω· και μολονότι τα γαλλικά δεν είναι η μητρική μου γλώσσα, ξεγλιστρούν αβίαστα από το στόμα μου. Αρπάζω το χέρι της και παρατηρώ ότι το δέρμα της είναι τόσο ζεστό, τόσο ηλεκτρισμένο όταν ακουμπάει στο δικό μου, που μπαίνω στον πειρασμό να μείνω έτσι και να μην την αφήσω ποτέ. Αδυνατώντας να συγκρατηθώ, τη ρωτάω: «Ποια είσαι;» Τότε παρατηρώ τον τρόπο που κοιτάζει προς την οικοδέσποινά μας, και το πρόσωπό της κοκκινίζει περισσότερο καθώς σκύβει σεμνά το κεφάλι. Ξέρω ότι της προκάλεσα μεγάλη αμηχανία, ίσως και μπελάδες, γεγονός που με κάνει να μετανιώνω που της μίλησα.

«Είμαι η Εβαλίν, κύριε». Το βλέμμα της συναντά ντροπαλά το δικό μου ενώ προσπαθεί να τραβήξει το χέρι της από το κράτημά μου. «Μπορώ να απομακρύνω το πιάτο, σας παρακαλώ;» Σηκώνει το πιγούνι της και με κοιτάζει με τέτοιο τρόπο, που νιώθω ένα κύμα ήρεμης ζεστασιάς να κυλάει ορμητικά μέσα μου. Όσο κι αν προσπαθώ, όμως, δεν μπορώ να στρέψω αλλού τη ματιά μου· δεν μπορώ να μη νιώθω την αίσθηση του δέρματός της.

«Ντέιμεν, σε παρακαλώ...» Η Ντάφνι με αποτρέπει χτυπώντας το μανίκι μου με την άκρη από το κοφτερό νύχι της, που μοιάζει με στιλέτο. Με προτρέπει να αφήσω αυτό το εκπληκτικό χέρι, η ξαφνική απώλεια του οποίου κάνει τον κόσμο μου να σκοτεινιάσει. «Τι θα έλεγε η Ντρίνα αν σε έβλεπε να καλοπιάνεις έτσι μια υπηρέτρια;» Τα μάτια της, άσπλαχνα και ψυχρά, αγγίζουν το κορμί μου. Πόσο βολικό! Η ίδια είχε ξεχάσει ολότελα την Ντρίνα μόλις πριν από ένα λεπτό που επιζητούσε την προσοχή μου, αλλά τώρα μου την υπενθυμίζει πρόθυμα, σε μια προσπάθεια να βάλει αυτή την κοπέλα –αυτή την όμορφη, εκπληκτική κοπέλα– στη θέση της.

«Η Ντρίνα είναι στην Ουγγαρία», λέω πιέζοντας τον εαυτό μου να απομακρύνει το βλέμμα του από τη σαγήνη αυτών των

καταγάλανων ματιών και από την απαλή χρυσαφένια τούφα που κατάφερε να δραπετεύσει από το σκουφάκι της. Παρατηρώ προσεκτικά την παραμικρή λεπτομέρεια του προσώπου της, τη στάση του σώματός της, τις κινήσεις της, τις διακυμάνσεις της φωνής της, έτσι ώστε να τις αποτυπώσω στη μνήμη μου και να μη χρειαστεί να ζήσω ούτε μια στιγμή μακριά τους. «Ο καθένας μας πήρε το δρόμο του...» προσθέτω, γνωρίζοντας ότι αυτή η δήλωση θα προκαλέσει μεγάλο σκάνδαλο και κουτσομπολιό. Αλλά δε μ' ενδιαφέρει πια.

Δεν το είπα για εκείνους. Το είπα για την κοπέλα.

Την Εβαλίν...

Το πιο ποιητικό όνομα που έχω ακούσει ποτέ.

Την ακολουθώ με τα μάτια καθώς κάνει το γύρο του τραπέζιού. Το χαμηλωμένο βλέμμα και οι κάλοι στα χέρια της μου φανερώνουν ότι έχει δοκιμάσει τις αναρίθμητες και παράλογες απαιτήσεις των υποτιθέμενων φίλων μου. Ωστόσο, η κλίση του πιγουνιού και η γραμμή των φρυδιών της υπαινίσσονται μια ευφυΐα και δύναμη που όλοι έχουν επιλέξει να παραβλέψουν.

Ανίκανοι να δουν πέρα από την απλή και διόλου κολακευτική στολή της σερβιτόρας που φοράει υποχρεωτικά, πέρα από το μονότονο σκουφάκι που ξέρω ότι κρύβει έναν πλούσιο χείμαρρο από χρυσόξανθα μαλλιά, εκείνοι εντυπωσιάζονται από τα πιο επιφανειακά πράγματα στη ζωή – κύρος, χρήματα, κοινωνική τάξη –, αυτά ακριβώς που διαθέτω σε αφθονία, αυτά ακριβώς για τα οποία με προσκάλεσαν εδώ.

Δεν μπορούν να δουν αυτό που βλέπω εγώ. Δεν μπορούν να δουν το μεγαλειώδες περιεχόμενο πέρα από το θλιβερό περιτύλιγμα, και παραμένουν απελπιστικά τυφλοί σ' εκείνο ακριβώς που είναι τόσο ξεκάθαρο για μένα.

Αυτό το κορίτσι... αυτή η υπηρέτρια... αυτή η Εβαλίν ενσαρκώνει απόλυτα όλα όσα αναζητώ.

Είναι το πεπρωμένο μου... η αιτία της ύπαρξής μου!

Και τώρα που τη βρήκα, δεν έχω κανένα λόγο να φύγω! Όχι, αφού όλα αυτά που ψάχνω, όλα αυτά που χρειάζομαι βρίσκονται εδώ...

Κάθομαι αναπαυτικά στην καρέκλα μου και αισθάνομαι πιο άνετα από κάθε άλλη φορά. Ξαναπαίρνω γρήγορα το ρόλο του γοητευτικού καλεσμένου που προτρέπει την οικοδέσποινα του δείπνου να χαμογελάσει και να γνέψει επιδοκιμαστικά και την Ντάφνι να γείρει προς το μέρος μου και να αρπάξει το χέρι μου για άλλη μια φορά.

Υπάρχουν επιπτώσεις για όσους συνάπτουν σχέσεις με άτομα που δεν ανήκουν στην τάξη τους. Τώρα λοιπόν που σκοπεύω να

παραμείνω εδώ, δεν έχω άλλη επιλογή από το να παίξω σύμφωνα με αυτούς τους κανόνες.

Για την ώρα, τουλάχιστον...

Αύριο, όμως, θα τη βρω.

Αύριο, η Εβαλίν κι εγώ θα συναντηθούμε τυχαία.

Και μετά, πάλι μεθαύριο...

Και αντιμεθαύριο...

Η σύμπτωση θα επαναλαμβάνεται, μέχρι να μου δοθεί η ευκαιρία να τη γνωρίσω· να κερδίσω τη βαθιά εμπιστοσύνη που απαιτείται για να της προσφέρω το μοναδικό πράγμα που έχω πολύ καιρό να προσφέρω σε κάποιον:

Το ελιξίριο της αιώνιας ζωής!

Τα μάτια μου τολμούν να διασταυρωθούν για μια ακόμη φορά με τα δικά της, και για μια στιγμή τρυπώνω βιαστικά μέσα στο μυαλό της. Χρειάζομαι μια επιβεβαίωση ότι δεν είμαι μόνο εγώ... ότι νιώθει κι εκείνη αυτό το υπέροχο μούδιασμα, αυτή τη γλυκιά έξαψη, μαζί με την όμορφη υπόσχεση ζωής που τη συνοδεύει. Ένα φαινόμενο που δεν μπορούμε να ερμηνεύσουμε... είναι τόσο διαφορετικό από οτιδήποτε έχουμε βιώσει και οι δύο στο παρελθόν.

Και τότε, το ίδιο βιαστικά, αποτραβιέμαι. Απομακρύνω το βλέμμα μου και γυρίζω στη δεξίωση. Γελάω, πίνω, προσποιούμαι ότι διασκεδάζω με τους υπόλοιπους, ενώ την ίδια στιγμή γνωρίζω καλά ότι η ζωή μου έχει αλλάξει αμετάκλητα, για πάντα.

Γνωρίζω ότι στο εξής τίποτε, τίποτε απολύτως δε θα είναι πια το ίδιο.

Επισκεφθείτε το site www.immortalsseries.com
και βρείτε δώρα, wallpapers, μηνύματα από τη Χώρα του
Καλοκαιριού, βίντεο και πολλά άλλα ακόμη!

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΣΚΙΩΝ

Αναμένεται να κυκλοφορήσει

Πίστευε πάντα ότι εκείνος ήταν το πεπρωμένο της. Αν, όμως, η μοίρα έχει άλλα σχέδια;

Η Έβερ και ο Ντέιμεν έχουν ζήσει αμέτρητες ζωές στο παρελθόν και πολέμησαν αδίστακτους εχθρούς για να μπορέσουν να είναι για πάντα μαζί. Κι ενώ το όνειρο φαίνεται επιτέλους να γίνεται πραγματικότητα, μια πανίσχυρη κατάρα πέφτει πάνω στον Ντέιμεν... Αρκεί ένα άγγιγμα των χεριών τους ή ένα απαλό φιλί για να ρίξει τον Ντέιμεν στη Χώρα των Σκιών. Η Έβερ είναι αποφασισμένη να σώσει τον αγαπημένο της και στο πλευρό της θα σταθεί ένας σέρφερ, ο Τζουντ.

Παρόλο που τον έχει συναντήσει μόνο μια φορά, νιώθει κάτι οικείο στον Τζουντ. Αισθάνεται μαγνητισμένη από το αγόρι με τα πράσινα μάτια, τις μαγικές ικανότητες και το μυστηριώδες παρελθόν. Πάντα πίστευε ότι ο Ντέιμεν είναι η αδελφή ψυχή της. Αλλά μέρα τη μέρα η σχέση της με τον Τζουντ γίνεται ολοένα και πιο δυνατή και θέτει σε δοκιμασία τον έρωτά της για τον Ντέιμεν...

Το τρίτο βιβλίο της σειράς ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ της Άλισον Νόελ ακόμη πιο απροσδόκητο...

ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΦΛΟΓΑ

Αναμένεται να κυκλοφορήσει

Στην τέταρτη μαγευτική συνέχεια της σειράς «Οι Αθάνατοι» η Έβερ βοηθά τη μετάβαση της φίλης της Χέιβεν στον κόσμο των Αθανάτων. Συνεπαρμένη από τις καινούριες της δυνάμεις, η Χέιβεν θέτει απερίσκεπτα όλους σε κίνδυνο, με αποτέλεσμα η φίλια των δύο κοριτσιών να κλονιστεί. Την ίδια στιγμή, η Έβερ βυθίζεται ολοένα και περισσότερο στον κόσμο της μαγείας, σε μια προσπάθεια να κερδίσει τον έλεγχο του εχθρού της Ρόμαν και να ελευθερώσει τον Ντέιμεν από την εξουσία του. Το ξόρκι της Έβερ όμως γυρίζει εναντίον της και ξαφνικά βρίσκεται δεμένη με τον πιο θανάσιμο αντίπαλό της.

Ανακαλύψτε τα βιβλία της σειράς **«Οι Αθάνατοι»**

Κυκλοφορούν στα βιβλιοπωλεία

Επισκεφτείτε την Άλισον και στο <http://www.AlysonNoel.com>